

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w L.
przy uczestnictwie J. C.
o stwierdzenie nabycia służebności przesylu przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 marca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 1 czerwca 2017 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Uczestnik postępowania J. C. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 1 czerwca 2017 r., opartą na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jej oczywistą zasadnością. Zdaniem skarżącego, „sąd w sposób sprzeczny z przepisami procedury cywilnej odwołał się do treści rozstrzygnięć wydanych w innych sprawach, których jednakże nie przytoczył. (...) Oczywistym i widocznym na pierwszy rzut oka jest (...) fakt, że sąd w uzasadnieniu swojego stanowiska skupił się wyłącznie na obronie ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd I instancji, zaś w ogóle nie zajął się podniesionymi w apelacji zarzutami obrazy prawa materialnego, w szczególności ani słowem nie odniósł się do kwestii przejścia posiadania/korzystania z nieruchomości

uczestnika.” Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania uczestnik wskazał także „potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. art. 176 § 1 kc, poprzez udzielenie odpowiedzi na pytanie czy do stwierdzenia przejścia posiadania/korzystania z nieruchomości w sposób niezbędny do nabycia w drodze zasiedzenia służebności przesyłu z doliczeniem okresu posiadania poprzednika prawnego wystarczające jest wykazanie przejścia posiadania przedsiębiorstwa energetycznego, czy niezbędnym jest również udowodnienie przekazania posiadania nieruchomości, na której zlokalizowane są urządzenia elektroenergetyczne.”

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez skarżącego (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Skarżący nieskutecznie powołał się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., nie przedstawiając wymaganej argumentacji prawnej, która mogłaby przekonać o tym, że wykładnia wskazanego w skardze art. 176 § 1 k.c. budzi - jak podnosi - poważne wątpliwości. Uczestnik ograniczył się do ogólnych uwag odnoszących się do kwestii przekazania wnioskodawcy przez jego poprzednika posiadania „nieruchomości uczestnika” (w rzeczywistości chodziło o przeniesienie posiadania służebności), które bez dalszego rozwinięcia na potrzebę wykładni tego przepisu nie wskazują. Należy też mieć na względzie, że problemy związane z przenoszeniem posiadania służebności pomiędzy przedsiębiorstwami energetycznymi, zwłaszcza w zakresie mającym znaczenie w sprawie, znalazły w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśnienie (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., IV CSK 672/12, niepubl., z dnia 27 listopada 2013 r., V CSK 525/12, niepubl., z dnia 12 lutego 2015 r., IV CSK 280/14, niepubl. i z dnia 15 października 2015 r., II CSK 853/14, niepubl.).

Nieskutecznie uczestnik powołał się również na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem na oczywistą zasadność skargi. W celu przekonania, że przyczyna taka w sprawie zachodzi, skarżący powinien przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania

kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez niego przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie wniosku uczestnika nie wykazuje „oczywistości” zasadności skargi w wymagany sposób, ograniczając się do powtórzenia w częściowo zmodyfikowanej postaci postawionych w skardze zarzutów, i to bez wskazania przepisów, które miałyby doznać „oczywistego” naruszenia. Niedostatki uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, na które skarżący się powołał, same przez się nie świadczą o tym, że skarga jest zasadna, zwłaszcza w stopniu oczywistym. Odnośnie natomiast do stanu faktycznego sprawy - dat przenoszenia posiadania służebności (a nie, jak skarżący podnosił, posiadania nieruchomości, na której zlokalizowane są urządzenia przedsiębiorstwa), został on ustalony przy uwzględnieniu dorobku orzecznictwa (por. powołane orzeczenia).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi nie orzeczono wobec braku wniosku o ich zasądzenie.

jw

r.g.